ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Τοῦ HENRI LAVEDAN

ΤΟ ΤΡΥΠΗΜΕΝΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

Ἕνα βράδυ ἤμουν μονάχος μὲ τὸ βαρόνο ντὲ Π... Ἦταν χειμῶνας καὶ κουβεντιάζαμε γιὰ χίλια δυὸ πράγματα στὴ γωνιά, στὸ τζάκι. Ἄξαφνα ἀποφάσισα νὰ ἱκανοποιήσω τὴν περιέργεια ποὺ μὲ κατέτρωγε καὶ τὸν ρώτησα :

— Ἀγαπητέ μου, συγνώμην γ.ὰ τὴν ἀδιακρισία. Φορᾶς ἕνα δαχτυλίδι χρυσὸ στὸ τέταρτο δάχτυλό σου... Ἀπὸ καιρὸ ἔχω προσέξει ὅτι λείπει ἡ τέτρα του κι ἡ θέσις της εἶνε ἀδειανή. Αὐτὸ μὲ σκανδαλίζει πολύ. Μήπως εἶνε φυλαχτό ;

Εἰδι πῶς τοῦ κακοφάνηκε ἡ ἐρώτησίς μου καὶ μετανόησα γι' αὐτή. Μολαταῦτα ἔβγαλε τὸ δαχτυλίδι ἀπ' τὸ δάχτυλό του καὶ μοῦ τῶδειξε.

— Ἄλλοτε εἶχα, μοῦ εἶπε, ἕνα πολύτιμο σάπφειρο γιὰ πέτρα. Μιὰ μέρα ὅμως ἔπεσε καὶ δὲν μπόρεσα νὰ τὸν βρῶ. Ἐπειδὴ δὲ κοστίζει πολὺ ἀκριβὰ γιὰ νὰ βάλω ἄλλο σάπφειρο, φορῶ τὸ δαχτυλίδι ἔτσι ὅπως τὸ βλέπεις.

Ἐγὼ ἐπέμεινα καὶ τοῦ εἶπα μὲ δυσπιστία.

— Ἔλα, πές μου τώρα τὶ συμβαίνει μ' αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι κ' ἔχε πεποίθησιν πῶς δὲ θὰ μάθει κανεὶς τίποτε.

— Α ! εἰσαιπολὺ ἀδιάκριτος ! Λοιπὸν ἂς εἶνε, ἄκουσε. Γνωρίζεις τὶς ὀρέξεις μου. Πρῶτα πρῶτα δὲν ἀγαπῶ παρὰ γυναῖκες τριαντάρες καὶ γι' αὐτὸ κορτεζάρω ὅ,τες λένε πῶς εἶνε εἰκοσιπέντε χρόνων γιατὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι πάντα κρύβουν πέντε χρόνια. Δεύτερο θέλω νὰ εἶνε παντρεμένες. Πάνε λοιπὸν μερικὰ χρόνια ποὺ ἔκανα κόρτε μὲ μιὰ γυναίκα τριανταδυὸ χρονῶν, τῆς ὁποίας δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τ' ὄνομα. Τὴν ἀγαποῦσα μὲ πάθος, ἐγνώριζα καὶ τὸν ἄντρα της ποὺ ἦταν λοχαγὸς στὸ ἐπιτελεῖο.

Ὕστερα ἀπὸ δυὸ μηνῶν τρελλὸ κόρτε ἔγινε φίλη μου. Δὲν ἀγαποῦσε τὸν ἄντρα της. Κατοικοῦσε σ' ἕνα πλούσιο μέγαρο κοντὰ στὸ δάσος τῆς Βουλόνης. Μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα ὁ ἄντρας της ἦτο τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ ξενυχτᾷ στὸ ἐπιτελεῖο. Αὐτὸν τὸν πολύτιμο καιρὸ ποὺ αὐτὸς ἀφιέρωνε στὴν πατρίδα, ἡ γυναῖκα του τὸν ἀφιέρωνε στὸν ἔρωτα ! Ἡ Γαβριέλλα, ἔτσι τὴν λέγανε, ἔκρυβε ἀπὸ φόβο τὶς σχέσεις μας καὶ οὔτε ἡ καμαριέρα της γνώριζε τίποτα. Ἔρχότανε καὶ μ' εὕρισκε καὶ ὅταν πήγαινα στὸ σπίτι της τὰ μεσάνυχτα ἔμπαινα ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας τῆς ὁποίας εἶχα τὸ κλειδί, ἐσκάλωνα σ' ἕνα παράθυρο ποὺ τὸ ἄφινε ἀνοιχτὸ ἐπίτηδες καὶ ἀγκαλιασμένοι μέσ' στὰ σκοτεινὰ περιπατούσαμε στὰ νύχια μας, ἀνεβαίναμε μιὰ στενὴ σκάλα καὶ μπαίναμε στὴν κάμαρά της.

Ὦ ἡ κάμαρά της ! Ἦταν ὅλως διόλου στρατιωτικὴ καὶ μύριζε μπαροῦτι ! Στοὺς τοίχους πανοπλίες, σπαθιά, πιστόλια, δυὸ περίστροφα στὸ τζάκι, ἕνα δεξιὰ καὶ τ' ἄλλο ἀριστερά, καὶ ἀντικρυ στὸν καθρέφτη, ἦταν ἡ εἰκόνα τοῦ συζύγου της μὲ μεγάλη στολή.

Ὁ ἔρωτάς μας ἐβάσταξε τρεῖς μῆνες καὶ τελείωσε ἔτσι ὅπως δὲν περίμενα. Τὸ θυμᾶμαι σὰν νἄταν χτές. Ἕνα βράδυ τὸν Μάϊον ἤμουν στὸ σπίτι της καὶ καθόμουνα στὰ πόδια της. Τὸ σπίτι ἦταν ἡσυχία. Θᾶταν δέκα ἡ ὥρα καὶ τῆς μιλοῦσα σιγὰ-σιγά.

Ἄξαφνα ἐκείνη ἀνατρίχιασε.

— Ἄκουσε, μοῦ εἶπε, κάποιος περπατάει κάτω !..

— Ὄχι, εἶπα, θὰ ὀνειρεύεσαι !...

— Θέλω νὰ βεβαιωθῶ, ἀπήντησε.

Ἄναψε ἕνα κερί, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ πέρασε στὸ σαλόνι. Δὲν ἔμεινε πολὺ ὥρα. Σ' ἕνα λεπτὸ μπῆκε μέσα στὴν κάμαρα μὲ γουρλωμένα μάτια, κατάχλωμη καὶ μοῦ εἶπε :

— Φεύγα γρήγορα ἀπ' τὴ μικρὴ σκάλα !

Ὕστερα ἔπεσε τὸ κερὶ ἀπ' τὸ χέρι της κι' ἔσβησε. Εἶχε ὀρθῆ ὁ ἄντρας της. Ἀμέσως ἀκούσαμε βιαστικὰ βήματα· ἡ πόρτα, ἄνοιξε μὲ κρότο καὶ ἀκούστηκαν φωνές.

— Ἐδῶναι ἕνας ἄνθρωπος... ποῦναι αὐτὸς ὁ ἄνανδρος; κρύφθηκε ; Καὶ σὺ Γαβριέλλα ; Γαβριέλλα ; δὲν ἀπαντᾶς ;

Ἐκείνη σιωποῦσε. Εἴμεθα στὰ σκοτεινὰ καὶ μονάχα ἡ καρδιές μας χτυποῦσαν. Μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ φύγω καὶ ποτὲ δὲν θ' ἀποφάσιζα ν' ἀφίσω τὴν κακόμοιρη ἐκείνη γυναῖκα σ' αὐτὴ τὴν τρομερὴ θέσι. Ὁ σύζυγος φώναξε πάλι :

— Καὶ οἱ δυό σας δὲν μιλᾶτε ;... τώρα θὰ σᾶς κάνω νὰ μιλήσετε !...

Ἄρχισε νὰ περπατῇ καὶ κατάλαβα πῶς ἐρχότανε κατ' ἀπάνω μου.

Καὶ πραγματικὰ τὰ τεντωμένα χέρια του μ' ἀγγίξανε στὰ σκοτεινά, μ' ἁρπάξανε ἀπ' τὸ γιακᾶ. Συγχρόνως ἔρριξε μιὰ φωνὴ θριαμβου.

— Ἄ ! σὲ κρατῶ ! δὲν γνωρίζω ποιὸς εἶσαι... μὰ πρῶτα θὰ σὲ σκοτώσω καὶ ὕστερα θὰ σὲ κυττάξω !...

Μὲ κουνοῦσε σπρώχνοντάς με στὸν τοῖχο, ὕστερα μ' ἄφισε καὶ κατάλαβα πῶς προσπαθοῦσε νὰ ξιφουλκήσῃ !

Ἥμουν στριμωγμένος στὴ γωνία τῆς κάμαρας καὶ δὲν ὑπῆρχε ἐλπὶς νὰ γλυτώσω. Ἕως τώρα δὲν εἶχα ἀντισταθεῖ ἀποφασισμένος νὰ μὴ φθάσω στ' ἄκρα... Μὰ ἀναγκάστηκα νὰ ὑπερασπιστῶ τὸν ἑαυτό μου. Ξέρεις ὅτι εἶμαι πολὺ δυνατὸς κι' ὅτι ἔχω ἀτσαλένια μπράτσα. Τότε σιὰ σκοτεινὰ τὸν ἔπιασα μὲ τὸ ἕνα μου χέρι καὶ μὲ τὸ ἄλλο τοῦ ἔδωκα μιὰ γερὴ γροθιὰ στὸ πρόσωπο. Ἡ γροθιά μου τὸν βρῆκε στὶς μασέλες. Ἄκουσα ἕνα μούγκρισμα κι' ἕνα σῶμα νὰ πέφτει κατάχαμα ! Τὴν ἴδια στιγμὴ κάποιος μ' ἔσπρωξε πρὸς τὴν πόρτα καὶ μοῦπε : Φεύγα !

Ἔτρεξα μὲ τὰ τέσσερα καὶ μπῆκα στὸ σπίτι μου ἱδρωμένος καὶ μὲ πυρετό. Σὰν ξεντύθηκα γιὰ νὰ πλαγιάσω κύτταζα τὸ δαχτυλίδι μου καὶ εἶδα ὅτι ἔλειπε τὸ πετράδι του. Κύτταξα καλλίτερα, τὸ πετράδι εἶχε ξεφύγει ἀπ' τὸ χτύπημα ! Ἀμέσως σκέφθηκα πῶς ἂν ζητοῦσα νὰ τὸ ξαναβρῶ, ἔπρεπε νὰ φάξω... στὸ στομα τοῦ ἀξιωματικοῦ. Δὲν ἔκανα αὐτὴν τὴ τρέλλα καὶ γι' αὐτὸ τὸ βλέπεις ἔτσι.

— Ἄκουσε, μοῦ εἶπε, κάποιος περπατάει κάτω.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία καὶ ἀποδεικνύει πῶς ὁ σάπφειρος δὲν φέρνει δυστυχία ὅπως λέγε, ἀφοῦ ἐμένα μὲ γλύτωσε ! Ἡ πρόληψις αὐτὴ εἶνε ἐσφαλμένη !

Τότε ἐγὼ τοῦ ἀπήντησα :

— Παρντόν, ἡ πρόληψις ἐπαλήθεψε γιὰ τὸν λοχαγό !... κι' ὁ σάπφειρος εἶταν γρουσούζικος γι' αὐτόν.

Henri Lavedan

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Τὸ σπουδαιότερο εἶνε νὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ θεωρῇ ὡς ἕναν μεγάλον ἄνθρωπο κι' ὡς ἕναν ἅγιο τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του... **Κ. Μπωντλαὶρ**

***

Ἡ ψυχή μου εἶνε ἀθάνατη, ἂν ὑπάρχει. Καὶ ὑπάρχει, ἀφοῦ σκέπτομαι... **Λ. Φιγκιὲ**

***

Τὸ φεῖδι φοφᾶ ὅταν δὲν μπορεῖ νὰλλάξῃ δέρμα. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Ὅταν τοὺς ἐμποδίζουν νὰλλάξουν γνῶμες παύουν νὰ εἶνε ἄνθρωποι... **Φ. Νίτσε**

***

Τὰ ἔργα τῆς τέχνης εἶνε ἀνοιχτόλογα πολλὲς φορὲς ἢ καὶ γυμνά. Ἀνήθικα, δὲν εἶνε ποτέ. **Κ. Παλαμᾶς**

***

Ὁ ἔρως, σ' ἕναν τόπον ἀθέων, θὰ γεννοῦσε τὴ λατρεία πρὸς τὸ θεῖον. **Κόμης Ντὲ Ροτσέστερ**

***

Οἱ κακοὶ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν παρὰ συνενόχους· οἱ γλεντζέδες συντρόφους στὰ ὄργιά τους· οἱ συμφεροντολόγοι συνεταίρους· οἱ πολιτικοί... κομματάρχας· οἱ ἀργόσχολοι γνωρίμους· οἱ πρίγκηπες αὐλικούς. Μόνον οἱ ἐνάρετοι ἄνθρωποι ἔχουν φίλους. **Βολταῖρος**

***

Οἱ ἄνθρωποι συνηθίζουν νὰ περηφανεύωνται γιὰ τὰ μεγάλα ἔργα ποὺ ἔχουν κάνει· κι' ὅμως τὶς περισσότερες φορὲς αὐτὰ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο ἀπὸ εὐεργετήματα τῆς τύχης, **Ντὲ λὰ Ροσφουκὼ**

***

Ἡ ἐργασία καὶ ἡ πλῆξις, δὲν κατώκησαν ποτὲ κάτω ἀπ' τὴν ἴδια στέγη. **Λαβοφλαὶ**

***

Τὰ δάκρυα τῶν γυναικῶν εἶνε φθηνότατο ἐμπόρευμα ποὺ φέρνει μεγάλα κέρδη. **Ἱσπανικὸ γνωμικὸ**

***

Δὲν ὑπάρχει βαρύτερο φορτίο ἀπὸ γυναῖκα μὲ μεγάλη προῖκα. **Ἀντιφάνης**

***

Εἰσαι μικρός ; ὅτι κι' ἂν πῆς πεντάρα δὲν ἀξίζει.
Μεγάλος εἰσαι ; ὅτι πῆς βασίλειο ζυγίζει.

Μολιέρος

***

Ὁ ἄσπλαχνος ζῇ ἔξω ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητα. **Σοπενχάουερ**